

Dr. Babiczky Béláné (született: Kossányi Gizella)
(1919 június 15. - 2005 március 5.)

1919. június 15-én született Újpesten.
Anyja: Masáth Gizella, tanítónő
Apja: Kossányi (Schröder) Károly, építész-iparművész.

Az ősök albumából: Apám, Anyám, testvérem: Károly, és Én

1938-ban tanítói oklevelet szerez a Csalogány utcai Állami Tanítóképző Intézetben. Majd beiratkozik a Filmiskolába Postáskisasszonnyal és a

Tanítónővel vizsgázik.

1942-ben Szadára nevezik ki népiskolai tanítónőnek.

A Filmiskolában ismerkedik meg Babiczky Bélával, akivel 1946. február 24-én házasságot kötnek a Pongrác úti állami lakótelep kápolnájában.

1946. november 30-án fiuk születik és a Babiczky László Károly

1946-ban a Bp. XVIII. ker. Kund utcai általános iskolába helyezik. 1950-ben a XVIII. ker. Bokányi Dezső utcai bázisiskolába kerül. 1950-1952 között az Állami Pedagógiai Főiskolán magyar- történelem szakot végez. A tanítást, az iskolai továbbtanulást és a háború utáni nehéz éveket fia nevelgetése mellett lelkiismeretesen végzi. 1953-ban a kőbányai Salgótarjáni úti Általános Iskolába helyezik és hamarosan igazgatóhelyettes lesz. 1962-ben a kőbányai Ihász Dániel Általános iskola és gimnáziumba helyezik, ahol az általános iskolai rész igazgatóhelyettesi munkáját végzi. 1969-1970-től a Kápolna téri Általános iskola Igazgatója lesz. (Kőbánya) 1975-ben 36 évi szolgálat után megy nyugdíjba. 1953-1975 között, mint kőbányai pedagógus minden energiáját a külvárosi gyerekek nevelésének szenteli. Nyugdíjba vonulásakor „Kőbánya Ifjúságáért” kitüntetést kapja.

Fia 2005. május 22-én az öt búcsúztató katolikus papnak az adatokon túl fia az alábbi információt adta:

„Nehéz egy fiúnak az édesanyjáról méltató szavakat írni, hiszen az a legtermészetesebb, hogy egy édesanya szereti gyermekét. Mindent megtesz érte. Tanítgatja, nevelgeti, mesél neki ezt-azt. Így tanultam meg szüleimtől, hogy becsületesen dolgozni, szilárd erkölcsi normák szerint élni nem csak kötelesség, de jó érzés is. Talán ez a boldogság. Szüleim, így édesanyám is, azt is megmutatta, hogyan lehet a politika csábításait elkerülni, hogyan lehet túlbuzgóság nélküli becsületes életet élni, a sokszor nem könnyű körülmények között. A családi hagyományok elbeszélésével, a közelmúlt történelmének családtörténeti aspektusaival rávilágított a világ bonyolultságára, s arra, hogy nem kell mindent elhinni gondolkodás nélkül, s a könnyebb érvényesülés érdekében még csak nem is kell úgy tenni, hogy elhisz mindent az ember. Tanítványok és barátok igazolták vissza ennek az életmódnak a hitelességét. Kollegái szerették, elfogadták. Tanítványai hálásak voltak neki. Ő büszke volt erre. Mindenkinek segített, akinek csak tudott. Szolgálat volt az élete. Példás

házasságban élt. S amikor unokái András és Tamás megszülettek boldogan utazott le hozzánk Pécsre, (1982) ahol ekkor én a Pécsi Körzeti Stúdió főrendezője voltam, hogy segítsen az ikerfiúk ellátásában.

Az élet szerencsénkre úgy hozta, hogy 1989-től egy szép családi házban együtt élhettünk. Feleségem Katona Margit gyártásvezető és én, mint a Magyar Televízió rendezője igen sokat dolgoztunk, s voltunk távol. A nagyszülői szeretet lengte be a házat. Tamás és András szeretete minden gondot elfedett. Az öregedés egyre nehezebb éveit is megszépítve.

Az utolsó három év az egész családnak nagy megpróbáltatást hozott. Édesapám egy évig tartó súlyos betegsége, otthoni ápolása, majd halála. Édesanyám szellemi megrokkánása, balesete és közel egy évig tartó kórházi kezelése, majd halála. (2004.március 18-án halt meg apa és egy évre rá március 5-én anya)”

Mindkettőjüket az Óbudai temetőben, a szóró parcellában búcsúztattuk, mint most édesanyát fogjuk. Sajnos anya apa temetésekor már kórházban volt, így azon részt venni már nem tudott. Akik közelről ismerték megöregedtek vagy meghaltak. Katolikus hitét egész életében megtartotta, istenhívő lélek volt, bár a túlbuzgóság nem jellemezte, ezért is köszönöm a lehetőséget, hogy a méltató szavakat, mi gyászolók pap szájából hallhatjuk.”

Öregecskén házunk teraszán pihenve.